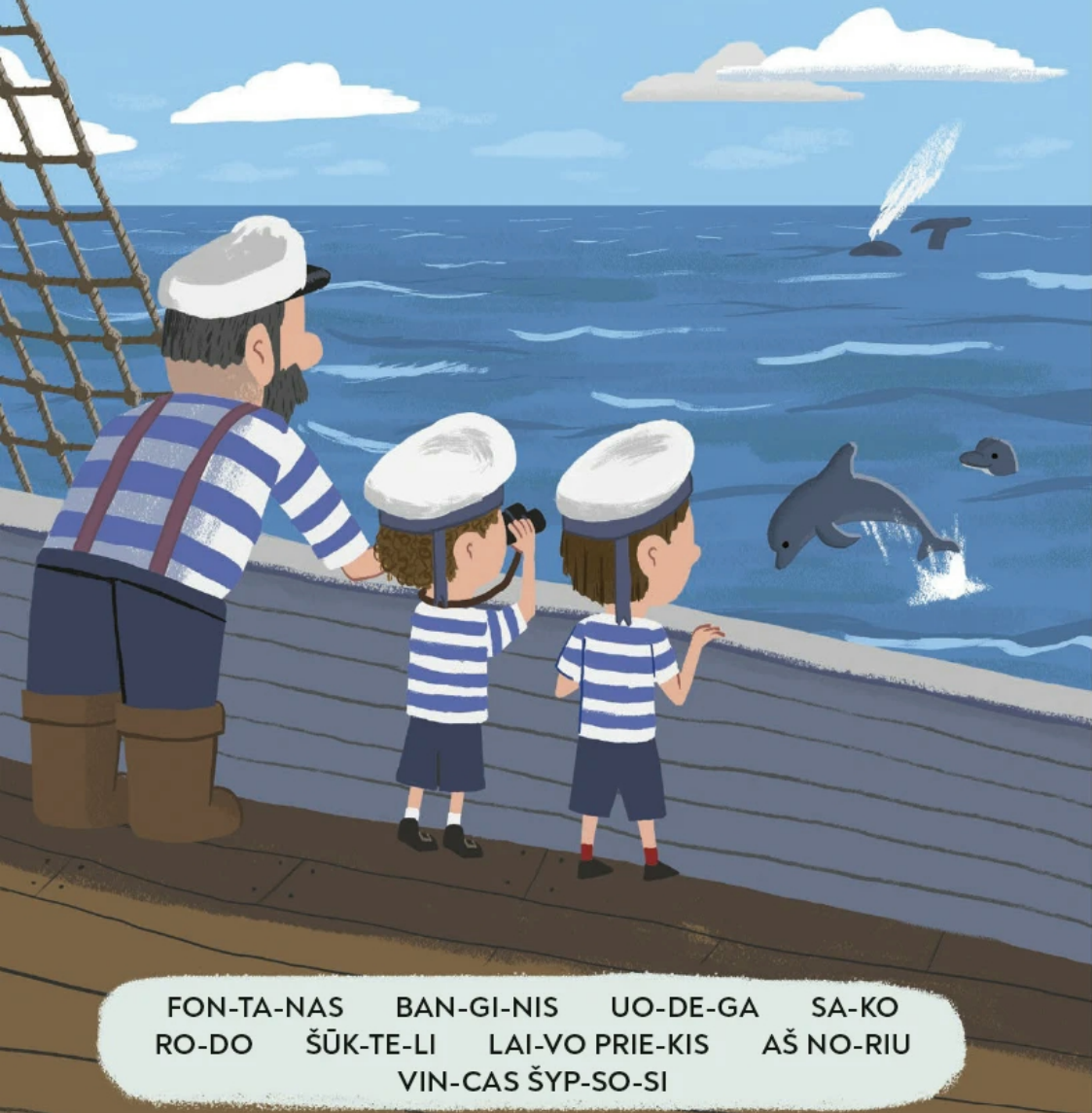

– Žiūrėk, Tedai, ten kažkoks fontanas, gal banginis plaukia! – šūkteli laivo priekyje stovintis Vincas.

– O ten, dešinėje, delfinai šokinėja, – žvalgydamasis po vandenyną sako Tedas.

– Jei norite, pasidairykite su žiūronais, – priėjęs siūlo kapitonas Kukas. – Ten, – rodo ranka kryptį, – mačiau banginio uodegą.

– Aš noriu! – Vincas, iškėlęs abi rankas, šypsosi. – Noriu pamatyti didžiausią banginį.

FON-TA-NAS BAN-GI-NIS UO-DE-GA SA-KO
RO-DO ŠŪK-TE-LI LAI-VO PRIE-KIS AŠ NO-RIU
VIN-CAS ŠYP-SO-SI

Pavakare dangų užgula tiršti, tamsūs debesys. Tolumoje matyti į jūrą smingantys žaibai. Pakilęs vėjas įsiūbuoja jūrą, bangos vis smarkiau supa laivą.

– Na, kaip laikotės? – pamatęs prieinančius brolius klausia kapitonas.

– Baisoka, – prisipažįsta turėklo įsitvėręs Tedas.

– Aš irgi noriu kopti į stiebą! – atsisukęs į kapitoną sako Vincas.

– Jūreiviai lipa nuleisti burių. Per audrą pavojinga. Kai vėjas nurims – pamokysiu.

Neilgai trukus pasigirsta tylus Vinco balselis:

– Oi, man truputį bloga...

Supamas jis pajuto, kad pykina.

– Nieko, reikės pakentėti, visiems taip būna, priprasi, – ramina kapitonas.

TAM-SUS DE-BE-SIS ŽAI-BAS VĖ-JAS BAN-GOS
STIE-BAS BU-RĖS MAN BLO-GA VI-SIEMS TAIP BŪ-NA

- Ir daug žuvyčių, – įsiterpia Vincas.
- O tu matei koralus? – nustemba kapitonas.
- Taip. Jūrų muziejuje, – drąsiai paaiškina Vincas.
- Bet ten, akvariume, – mažiukai koralikai, – į pokalbį įsijungia Tedas. – O taip norėtusi pamatyti didelius, tikrus.
- Tikri, gyvi ir ten, tik perkelti į akvariumą. Gerai, – nusprendžia kapitonas, – tada ruoškitės, reikės narų kostiumų.
- Jūreiviai pamoko berniukus, kaip elgtis apsilvilkus naro kostiumą, ir kartu neria prie koralų rifo.
- Oi! – Tedas truputį išsigąsta. Jis mato, kaip koralas staigiu čiuptuvėlio judesiu pagauna pro šalį plaukiantį kažką panašų į vabalą. Tedas ima mojuoti rankomis ir kviesti Vincą – su naro apranga nepašūkausi.

Po audringos nakties berniukus, išėjusius į denį, pasitinka kapitonas.

- Labas rytas, kaip vyrai išsimiegojo?
- Labas rytas, – atsako broliai ir susižvalgo, kapitono pavadinti vyrais.
- Taip, taip, vakar kaip tikri vyrai atlaikėte audrą, – giria kapitonas.
- Vėl visas bures pakėlėt? – dairydamasis į stiebus klausia Vincas.
- Taip, palankus vėjas neša mus tiesiai prie koralų rifo.
- O kas tas koralų rifas? – domisi Tedas.
- Koralai – tai į augalus panašūs gyviai. Sekliosiose šiltų jūrų pakrantėse jie suauga į rifais vadinamas juostas. Kartais toks rifas apsupa visą salą. Labai gražu, daug spalvų...

AUD-RA DE-NIS VY-RAS KO-RA-LAI RI-FAS
LA-BAS RY-TAS PA-LAN-KUS VĖ-JAS LA-BAI GRA-ŽU

ŽU-VY-TĖS NA-RAS KOS-TIU-MAS VA-BA-LAS
AK-VA-RI-U-MAS JŪ-RŲ MU-ZIE-JUS
NA-RO AP-RAN-GA ČIUP-TU-VAS

Laivas plaukia tolyn. Šiandien jūra rami ir kapitonas moko brolius lipti į stiebą virvinėmis kopėčiomis. Užkopęs iki pat burių, Vincas dairosi ir šūkteli broliui:

– Tedai, žiūrėk, žuvis su sparnais! Jos skraido!

Staiga prie kapitono pribėga jūreivis ir paduoda raštelį. Kapitonas perskaito ir pakėlęs galvą sušunka:

– Tedai, Vincai, lipkit žemyn! Laivas gavo SOS pranešimą – keičiam kursą, plauksime į pagalbą.

KO-PĖ-ČIOS RAŠ-TE-LIS PRA-NE-ŠI-MAS PA-GAL-BA
JŪ-RA RA-MI SKRAI-DAN-TI ŽU-VIS LIP-KIT ŽE-MYN

– Vincai, žinai, ką reiškia SOS pranešimas? – klausia Tedas ir pats paaškina: – Tai radijo signalas, pranešantis apie nelaimę jūroje.

Kapitonas palinkęs prie žemėlapio aiškinasi, kaip surasti į nelaimę pakliuvusį laivą.

– Per audrą jachta su keliais žmonėmis patyrė katastrofą, – dėsto jis. – Plaukiame jų paimti.

Broliai atidžiai žiūri į žemėlapij.

– Jachta turėtų būti maždaug čia. – Kapitonas baksteli pirštu.

RA-DI-JAS SIG-NA-LAS NE-LAI-MĖ
KA-TA-STRO-FA ŽE-MĖ-LA-PIS JACH-TA
NE-LAI-MĖS VIE-TA SOS PRA-NE-ŠI-MAS

Po kokios valandos kapitonas taria:

– Mes netoliese, bet jachtos dar nesimato. Gal kuris norit lipti į stiebą pasidairyti?

– Aš noriu, jau moku lipti, – pasisiūlo Tedas.

– Vincai, o tu palaikyk man žemėlapi, vėjas stiprėja, – prašo kapitonas. – Reikėtų suspėti paimti juos, kol neįsibangavo.

– Tedas lėtai lipa, jis bijo, – žiūrėdamas į brolių sako Vincas.

– Nesišaipyk iš brolio – jis lipa atsargiai. Laivas siūbuoja, o pakilus į stiebą tai dar labiau jaučiasi.

– Matau tolumoje mažą taškelį! – garsiai sako Tedas, viena ranka laikydamasis kopėčių, o kita rodydamas kryptį. – Ten kažkas plaukia.

– Vincai, paduok man žiūronus, – paprašo kapitonas. – Taip, tai jachta. Laivai artėja. Taškelis, iš pradžių buvęs mažytis, vis didėja.

– Bet jo stiebas trumpas, – sako ryškėjantį laivą stebintis Tedas.

– Matyt, nulaužtas, – svarsto kapitonas.

– Dabar ir aš matau jachtą, – sako Vincas. – O kodėl užlipus į stiebą toliau matyti?

– Nes Žemė apvali, – nustebusiam Vincui atsako kapitonas. – Dabar eime prie gelbėjimo valčių.

VA-LAN-DA DAI-RY-TIS SU-SPĖ-TI JAU MO-KU LIP-TI
STIP-RUS VĖ-JAS LĒ-TAI LI-PA LAI-VAS SIŪ-BUO-JA

TAŠ-KE-LIS KRYP-TIS ŽIŪ-RO-NAI TRUM-PAS
NU-LAUŽ-TAS STIE-BAS ŽE-MĖ AP-VA-LI